

Kraków, 15 maja 2026 r.

Dr hab. Michał Biliński, prof. UJ
Katedra Publicznego Prawa Gospodarczego
i Polityki Gospodarczej
WPiA Uniwersytet Jagielloński

**Recenzja rozprawy doktorskiej mgr Artura Woźniaka
pt. Sądowa ochrona prawa do tytułu profesora**

W wykonaniu Uchwały Rady Dyscypliny Nauk Prawych Instytutu Nauk Prawnych Uniwersytetu Zielonogórskiego z 28 kwietnia 2026 nr 9/2026, powołującej mnie w charakterze recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania Panu Arturowi Woźniakowi stopnia doktora, niniejszym przedkładam recenzję rozprawy doktorskiej pt. Sądowa ochrona do tytułu profesora.

1. Wybór tematu, cel pracy, metoda badawcza

Recenzowana rozprawa doktorska podejmuje interesującą tematykę badawczą, która charakteryzuje się znaczącą doniosłością nie tylko w aspekcie teoretycznym, ale i praktycznym. Problematyka prawnego otoczenia awansów naukowych, w tym w szczególności, nadania tytułu naukowego profesora może przy tym stanowić podłoże dla prowadzenia dyskusji i sporów, które stanowią wyzwanie zarówno z dogmatycznego, jak i empirycznego punktu widzenia. Należy ponadto wskazać, że temat ten nie został jeszcze w nauce wyczerpany a w aktualnym stanie prawnym brakuje kompleksowych opracowań poświęconych tematyce ochrony prawnej osób ubiegających się o tytuł naukowy.

W tym stanie rzeczy, wybór tematu rozprawy doktorskiej należy ocenić jednoznacznie pozytywnie. We *Wstępie* Autor trafnie odnotował niedostatek badań naukowych na temat prawnych uwarunkowań modelu polskiej nauki oraz podkreślił rolę wolności prowadzenia badań naukowych oraz jej wpływ na życie publiczne oraz rozwój gospodarczy i kulturowy narodu. W powyższym kontekście, Autor dostrzegł węzłowe dla tego systemu znaczenie tytułu profesorskiego oraz zwrócił uwagę na unikatowe rozwiązanie przyjęte w Polsce – polegające na udziale w postępowaniu awansowym Prezydenta RP (głowy państwa). Warto zauważyć, że ostatni ze

wskazanych aspektów uznać należy za szczególnie istotny dla wybranego tematu rozprawy - z uwagi na występujące w nauce prawa administracyjnego dyskusje co do pozycji ustrojowej Prezydenta RP z punktu widzenia jego zadań o charakterze prawnoadministracyjnym.

Zasadniczy cel badawczy rozprawy koncentruje się wokół odpowiedzi na pytanie czy aktualnie obowiązujące rozwiązania prawne zapewniają w akceptowalny standard ochronny prawa do sądu osobom ubiegającym się o tytuł naukowy profesora. W konsekwencji, Autor wyznaczył cztery podstawowe zagadnienia badawcze sprowadzające się do:

- 1) określenia istoty instytucji tytułu profesora;
- 2) ustalenia pozycji prawnej osoby ubiegającej się o nadanie tytułu profesora;
- 3) sprecyzowania pozycji i roli Prezydenta RP w postępowaniu w sprawie nadania tytułu profesora oraz charakteru prawnego aktu urzędowego o nadaniu tego awansu naukowego;
- 4) określenia ogólnego standardu prawa do sądu administracyjnego oraz odniesienia tegoż do postępowania w sprawie nadania tytułu profesora.

W treści pracy Autor konsekwentnie wraca do tych hipotez, aby stwierdzić w jaki sposób rozważania zawarte w rozprawie doprowadziły do ich weryfikacji. Wskazać należy, że zestaw powyższych założeń badawczych został sformułowany w sposób poprawny oraz zasługuje na pozytywną ocenę. Odnotowania wymagają w tym miejscu jedynie dwa niewielkie mankamenty. Po pierwsze, w świetle przyjętych w pracy założeń można mieć wątpliwości, czy wykorzystane we *Wstępie* określenia co do „rozstrzygnięcia” (str. 6) oraz „kompetencji do nadania tytułu profesora” (str.10) przez Prezydenta RP nie są nieco przedwcześnie. Po drugie, w odniesieniu do wyboru przykładów regulacji procedur nadawania tytułu profesora w innych krajach (str. 10), stwierdzić należy, że uzasadnienie tego doboru ma charakter fragmentaryczny i dotyczy tylko niektórych spośród wskazanych państw.

W rozprawie zastosowano kilka metod badawczych, wśród których charakter pierwszoplanowy przypisać należy metodzie formalno-dogmatycznej, którą objęto badanie norm prawnych, dorobku naukowego doktryny prawa jak również analizy orzecznictwa. Pomocniczo Autor posługuje się też metodą historycznoprawną oraz metodą komparatystyczną. Wykorzystanie wskazanych metod zostało uzasadnione zaś lektura rozprawy potwierdza trafność ich doboru.

2. Konstrukcja rozprawy. Struktura podziału treści

Rozprawa składa się z sześciu rozdziałów. Poza ich numeracją, w opracowaniu wyodrębniono jednostkę wprowadzającą (*Wstęp*), w której Autor określił omówione już wyżej zagadnienia, takie jak wybór tematu pracy, cele pracy i metody badawcze. We *Wnioskach* nawiązano z kolei do wyznaczonego celu badawczego oraz przedstawiono wyniki badań.

Na pozytywną ocenę zasługuje strona formalna pracy. Co do zasady, rozprawa jest napisana precyzyjnym, a jednocześnie jasnym i komunikatywnym językiem. Miejscami można jednak stwierdzić skłonność Autora do budowania wielokrotnie złożonych zdań, co może w niewielkim stopniu wpływać na czytelność niektórych fragmentów pracy. Należy również zauważyć, że w kolejnych jednostkach redakcyjnych niestety nie wyodrębniono podsumowań zbierających wnioski szczegółowe. Odnotowania wymaga też zakłócenie proporcji w zakresie przyjętej objętości rozdziałów. Wskazać w tym miejscu należy, że *Rozdział I* rozprawy liczy 52 strony podczas gdy *Rozdziały II, III, IV i V* liczą odpowiednio 18, 24, 39 i 19 stron.

Bibliografia obejmuje rozbudowany katalog pozycji. Pod względem merytorycznym zostały one poprawnie dobrane. Na podkreślenie zasługuje znaczący zasób wykorzystanego orzecznictwa. Strona dokumentacyjna rozprawy zasługuje na pozytywną ocenę. Starannie został opracowany aparat przypisów, które sporządzone są w sposób precyzyjny i przejrzysty. W recenzowanej rozprawie przypisy wypełniają swoją podstawową funkcję, tj. wskazanie źródeł, na których opiera się zawarta w niej analiza. W odniesieniu do poprawności językowej – w pracy zauważono niewielką liczbę błędów pisarskich (str. 6, str. 20, 24, 49, 51, 53, 58, 86, 100, 106, 120, 156).

3. Ocena merytoryczna pracy

3.1. W *Rozdziale I* scharakteryzowano kategorię „prawa do tytułu profesorskiego”. W powyższym celu Autor, w pierwszej kolejności, odniósł się do koncepcji publicznego prawa podmiotowego wskazując m.in. jej interesujące podłoże historyczne. W ślad za powyższymi ustaleniami Autor zwrócił następnie uwagę na poglądy współczesne, które tę konstrukcję poszerzają. W tym miejscu odniesiono się kolejno do koncepcji usprawiedliwionych oczekiwań i pojęcia prawa refleksowego. Wyjaśniono również znaczenie roszczenia, które jest przypisywane temu terminowi w prawie administracyjnym.

W komentowanej jednostce redakcyjnej zreferowano następnie kolejne regulacje prawa krajowego, zaadresowane do systemu nauki, w tym, w szczególności, do tytułów profesorskich. Przedstawiony w tym miejscu kontekst historyczny jest być może nieco

zbyt rozbudowany, niemniej jest to opis bardzo interesujący. Co więcej, Autor uzasadnia potrzebę poczynienia tych uwag argumentując, że stanowią one istotny etap na drodze odpowiedzi na pytanie czy jednostce może przysługiwać publiczne prawo podmiotowe do stosownego tytułu naukowego.

Zasadniczą część *Rozdziału I* stanowią rozważania na temat otoczenia prawnego towarzyszącego osobie ubiegającej się o tytuł profesora. Wskazać należy, że prezentowane w tym miejscu uwagi są szczegółowe oraz świadczą o bardzo dobrym rozeznaniu Autora w praktyce prowadzonych w tym zakresie postępowań. Autor słusznie koncentruje się przy tym na pozycji podmiotowej kandydata w postępowaniu o nadanie tytułu naukowego zakładając, że problem ten prowadzi do wyjaśnienia jednego z centralnych dylematów badawczych podjętych w rozprawie.

W ramach prowadzonego w tym miejscu wywodu Autor podkreśla m.in. węzłowe znaczenie ustawy prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (dalej: PSWN) dla postępowań w sprawie nadania tytułu profesora podkreślając zarazem jedynie posiłkowe i uzupełniające zastosowanie kodeksu postępowania administracyjnego. Za istotną merytorycznie uznać należy również tę uwagę Autora, w myśl której przepisy PSWN normują w sposób całościowy jedno postępowanie, którego częścią składową (2 fazą) jest etap kończony wydaniem przez Prezydenta RP odpowiedniego aktu urzędowego. W konsekwencji, poprawna interpretacja odesłania zawartego art. 228 ust. 9 PSWN powinna odnosić się (obejmować) również do drugiej fazy postępowania, toczącej się przed Prezydentem RP.

Na powyższym podłożu merytorycznym Autor formułuje następnie koncepcję strony postępowania w sprawie nadania tytułu naukowego profesora podkreślając, że osoba ubiegająca się o nadanie tytułu profesora, co do której nie zachodzą podstawy do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania, ma interes prawny w uzyskaniu tego awansu naukowego i jest stroną w rozumieniu art. 28 KPA. Co więcej, zdaniem Autora, po wydaniu przez Radę Doskonałości Naukowej (dalej: RDN) decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 228 ust. 1 pkt 1 PSWN, interes prawny ewoluuje w kierunku publicznego prawa podmiotowego aktualizując po stronie tej osoby roszczenie w stosunku do Prezydenta RP o nadanie tytułu naukowego. Autor rozstrzyga również dylemat co do dopuszczalności przypisania RDN statusu organu administracyjnego – udzielając w tym zakresie odpowiedzi pozytywnej.

Niestety, miejscami można odnieść wrażenie, że część uwag zawartych w komentowanej jednostce redakcyjnej jest zbyt rozbudowana zaś niektóre z zagadnień są prezentowane w sposób sprawozdawczy. Dotyczy to np. spostrzeżeń na temat powoływania recenzentów oraz stawianych im wymagań w postępowaniu albo historycznej prezentacji przesłanek warunkujących uzyskanie tytułu profesora. Za

interesujące oraz wartościowe uznać natomiast należy spostrzeżenia ukazujące specyficzny status strony postępowania o nadanie tytułu naukowego, który łączy się z szeregiem ograniczeń przysługujących jej praw, np. prawa do czynnego udziału albo prawa rozporządzania wnioskiem.

3.2. *Rozdział II* został poświęcony analizie pozycji procesowej Prezydenta RP w postępowaniu w sprawie nadania tytułu profesorskiego. Rozważania ponownie rozpoczynają uwagi o podłożu historycznym. W ocenie recenzenta nawiązania te uznać należy za zbędne. Odnoszą się one do ogólnych uwarunkowań usytuowania konstytucyjnego Głowy Państwa zaś ich znaczenie dla szczegółowo wyznaczonych celów badawczych rozprawy uznać należy za marginalne.

Interesujące są natomiast wypowiedzi na temat aktualnej pozycji ustrojowej Prezydenta RP. Przede wszystkim, specyficzne „zawieszenie” tejże pozycji pomiędzy rolą symboliczno – reprezentacyjną z jednej oraz rolą przewidzianą w systemach prezydenckich z drugiej strony może wywierać znaczący wpływ na poprawne przypisanie Prezydentowi RP stosownych funkcji w postępowaniu w sprawie nadania tytułu naukowego profesora. W powyższym kontekście za trafne uznać należy spostrzeżenie Autora (w ślad za poglądem wyrażonym przez TK), zgodnie z którym określenie pozycji ustrojowej Prezydenta RP jako najwyższego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej nie oznacza przy tym, że jest najwyższym organem władzy publicznej zaś przyznanie mu roli najwyższego przedstawiciela Rzeczypospolitej nie prowadzi do powierzenia samodzielnej funkcji prowadzenia polityki państwa.

Autor wyjaśnia również koncepcję prerogatywy Prezydenta RP słusznie podkreślając pewne problemy terminologiczne towarzyszące temu pojęciu. Za przekonujące uznać należy też te poglądy Autora, w myśl których nie można jednoznacznie przesądzać o tym, że każde zadanie wykonywane przez Prezydenta RP, opisane w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP, będzie związane z realizacją prerogatywy rozumianej *de facto* jako pewnego rodzaju omnipotencja władzy państwowej.

Odnotowania wymagają również poczynione w tej jednostce redakcyjnej odniesienia do orzecznictwa, w tym do orzecznictwa dotyczącego spraw z zakresu nadawania tytułu profesorskiego. Za szczególnie wartościowe uznać w powyższym zakresie należy nawiązanie do wypowiedzi NSA, zgodnie z którą Prezydent RP może zostać uznany za organ administracji w ujęciu funkcjonalnym w przypadkach stosowania przepisów prawa administracyjnego, indywidualizowania prawa materialnego i kształtowania zarazem określonych stosunków prawnych. Taki właśnie status Głowy Państwa proponuje Autor w ramach wydawania aktów w przedmiocie nadania tytułu naukowego profesora.

3.3. Wyrażona wyżej myśl prowadzi do rozważań podjętych w *Rozdziale III* rozprawy, w którym Autor podejmuje się wyjaśnienia charakteru prawnego aktu urzędowego Prezydenta RP w sprawie nadania tytułu profesora. W pierwszej kolejności Autor odpowiada na pytanie czy akt ten może być postrzegany jako przejaw prezydenckiej prerogatywy. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej – słusznie podkreślono, że wówczas Prezydent RP nie byłby związany wnioskiem RDN o nadanie określonej osobie tytułu profesora, jak i dokonaną przez ten organ oceną spełnienia materialnoprawnych przesłanek warunkujących stosowny awans naukowy. Co więcej, Prezydent RP mógłby tytuł nadać, ale też dość swobodnie odmówić jego nadania. W ramach wykonywania powierzonego mu zadania Prezydent, nie byłby też związany jakimikolwiek terminami, co uzasadnia obawę o bezterminowe odwlekanie wydania aktu urzędowego.

W konsekwencji, nawiązując do zasady praworządności, Autor odrzuca możliwość traktowania aktu urzędowego Prezydenta o nadaniu tytułu profesora jako prerogatywy. W toku wywodu Autor proponuje następnie postrzeżenie aktu urzędowego Prezydenta RP jako innej czynności lub aktu z zakresu administracji publicznej. W powyższym kontekście Autor raz jeszcze wraca do orzecznictwa NSA podkreślając rozstrzygnięcie, w którym sąd uznał dopuszczalność wniesienia skargi na przewlekłe prowadzenie przez Prezydenta RP postępowania w przedmiocie nadania tytułu profesora. Zwraca również uwagę na szereg wątpliwości prawnych, które mogłyby pojawić się w sytuacji kwalifikowania aktu urzędowego Prezydenta RP o nadaniu tytułu profesora w ten właśnie sposób.

Mając powyższe na uwadze, Autor dochodzi do wariantu trzeciego a to – rozpatrzenia możliwości postrzeżenia aktu urzędowego Prezydenta RP w przedmiocie nadania tytułu profesorskiego jako decyzji administracyjnej. Warto odnotować, że Autor w sposób kompetentny i czytelny posługuje się w tym miejscu rozbudowanym dorobkiem doktryny prawa administracyjnego dotyczącego istoty decyzji administracyjnej. Zwraca również uwagę, że do uznania określonego przejawu działalności organu administracyjnego za decyzję administracyjną, wystarcza, że dane rozstrzygnięcie zawiera minimum niezbędnych elementów formalnych, a to: oznaczenie organu administracyjnego, wskazanie adresata rozstrzygnięcia, rozstrzygnięcie o istocie sprawy oraz podpis osoby reprezentującej organ. Nawiązuje też do domniemania załatwienia spraw w drodze decyzji administracyjnej wskazując w tym zakresie dwie odmienne koncepcje ukształtowane w orzecznictwie sądów administracyjnych.

W ślad za powyższymi ustaleniami, Autor proponuje następnie aby akt urzędowy Prezydenta w przedmiocie nadania tytułu profesora postrzegać, w sensie materialnym, jako decyzję administracyjną. Co więcej, w ocenie Autora jest to również decyzja

administracyjna w znaczeniu procesowym. Postępowanie w sprawie nadania tytułu profesora, należy natomiast traktować jako sprawę administracyjną w rozumieniu KPA. Dotyczy ono jednostronnego, władczego i indywidualnego rozstrzygnięcia o uprawnieniach jednostki o charakterze publicznoprawnym. W postępowaniu tym następuje konkretyzacja normy generalnej i abstrakcyjnej przez uprawniony do tego podmiot. W konsekwencji definicja materialna, jak i procesowa decyzji administracyjnej, w sposób możliwie najbardziej optymalny wpisuje się w funkcję, jaką spełnia wydawany przez Prezydenta RP akt urzędowy o nadaniu tytułu profesora. Ustalenia powyższe uznać należy za przekonujące.

W kolejnej perspektywie Autor rozstrzyga też kwestię przypisania omawianemu aktowi urzędowemu Prezydenta RP deklaratywnego albo konstytutywnego charakteru. Zwracając uwagę na kształtującą rolę tego aktu opowiada się w tym zakresie za drugą z wyżej wskazanych propozycji.

W omawianej jednostce redakcyjnej odniesiono się też do kwestii kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, oraz specyfiki jaka towarzyszy stosowaniu tej instytucji do aktów urzędowych Prezydenta RP, którym można przypisać przymiot decyzji administracyjnej. Autor podkreślił zagrożenia (w tym te o rodowodzie politycznym), które towarzyszą optyce, zgodnie z którą kontrasygnata nie podlega jakiegokolwiek kontroli sądowej.

3.4. Kolejną jednostkę redakcyjną (*Rozdział IV*) poświęcono zagadnieniu dopuszczalności wzruszenia aktu urzędowego Prezydenta RP w przedmiocie nadania tytułu profesora. Prowadzony w tym miejscu wywód stanowi przy tym konsekwencję przypisania stosownemu aktowi cech decyzji administracyjnej oraz towarzyszącego tej instytucji standardu ochronnego.

Odnosząc się do kwestii ewentualnego wznowienia postępowania w sprawie nadania tytułu profesora Autor zwraca uwagę na interesujące niuanse związane ze swoistą „dwufazowością” tej procedury. W szczególności, pytanie jakie stawia Autor dotyczy konieczności wznowiania postępowania przed Prezydentem RP w przypadku wystąpienia uchybienia na etapie postępowania przed RDN.

W nawiązaniu do tego dylematu Autor zauważa, że wystąpienie kwalifikowanej wady postępowania w sprawie nadania tytułu profesora powinno każdorazowo skutkować wydaniem postanowienia o jego wznowieniu przez RDN. Natomiast po przeprowadzeniu przez ten organ postępowania wznowieniowego oraz co do istoty sprawy, w przypadku wydania rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 151 § 1 pkt 2 KPA, winien nastąpić skutek polegający na usunięciu z obiegu prawnego również aktu urzędowego Prezydenta RP.

W stosunku do postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji, Autor zauważa z kolei, że przypadki kwalifikowanej wadliwości decyzji administracyjnej, które zostały określone w art. 156 § 1 KPA, mogą dotyczyć zarówno rozstrzygnięcia RDN, o którym mowa w art. 228 ust. 5 pkt 1 PSWN, jak i aktu urzędowego Prezydenta RP o nadaniu tytułu profesora. Jednocześnie zwrócono uwagę, że w przypadku wystąpienia omówionych okoliczności prawnych (poza jednym wyjątkiem t.j. przesłanki z art. 156 §1 pkt 2 *in fine*) sytuacja materialnoprawna osoby, której nadano tytuł profesora nie ulegnie zasadniczej zmianie.

W *Rozdziale IV* Autor skomentował również szczególne tryby wzruszenia decyzji w sprawie nadania tytułu profesora, których podstawy znajdują się w PSWN. W szczególności, odniesiono się w tym miejscu do wznowienia postępowania w przypadku powzięcia wiadomości o możliwości naruszenia praw autorskich przez osobę, której dotyczy wnioski (art. 230 ust. 3, art. 230 ust. 4 PSWN). Za wartościowe uznać należy przede wszystkim te spośród uwag Autora, które dotyczą znaczenia zwrotów „przywłaszczenia praw autorskich” oraz „plagiatu”.

3.5. *Rozdział V* rozprawy został poświęcony problematyce ochrony prawnej tytułu naukowego profesora, która powinna następować w praktyce sądów administracyjnych. W pierwszej kolejności Autor zaproponował wyznaczenie międzynarodowego standardu ochrony administracyjnoprawnej aby następnie odpowiedzieć na pytanie czy prawo do tytułu profesora spełnia zawarte w nim kryteria. Podkreślił również, że wspomniany standard powinien być uwzględniany przez sądy administracyjne, m.in. w procesie interpretacji norm prawa krajowego.

Za doniosłe praktycznie uznać należy spostrzeżenie Autora, w myśl którego istotną składową komentowanego standardu stanowi przyjęcie szerokiego rozumienia pojęcia aktu administracyjnego - obejmującego decyzje indywidualne lecz także faktyczne działania administracji, podejmowane w ramach wykonywania władzy publicznej. Autor odnosi się również do standardu ochronnego wywodzonego z Konstytucji RP posługując się w tym zakresie szeregiem fundamentalnych regulacji konstytucyjnych, w tym, m.in. art. 77 ust. 2 oraz art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Rozważając zakres ochrony sądowej osób ubiegających się o tytuł profesora, Autor konsekwentnie raz jeszcze wraca do swoistej „dwufazowości” tych postępowań oraz zwraca uwagę, że zakres ochrony będzie uzależniony od etapu, do którego odnosi się konkretne postępowanie przed sądem. W przypadku fazy prowadzonej przed RDN, ochrona powyższa doznaje, w ocenie Autora, znaczących ograniczeń (np. w zakresie weryfikacji materiału dowodowego). W tym stanie rzeczy, Autor dochodzi do wniosku, że w odniesieniu do sądu administracyjnej kontroli postępowań prowadzonych przez

RDN – nie spełnia ona międzynarodowego standardu ochronnego. Odmienny wniosek dotyczy natomiast ewentualnej weryfikacji drugiej fazy postępowania w sprawie nadania tytułu profesora tj. tej toczącej się przed Prezydentem RP. W tym przypadku Autor dostrzega, że Prezydent RP nie może dokonać odmiennej (niż w pierwszej fazie) oceny kwalifikacji kandydata lecz powinien jedynie wydać stosowny akt urzędowy a zarazem doprowadzić do realizacji przysługującego jednostce roszczenia. W konsekwencji, Autor dopuszcza w tym miejscu możliwość zastosowania m.in. środków przewidzianych w art. 145a PPSA albo 149 §1a PPSA.

3.6. Uzupełnieniem dla przedstawionych w rozprawie rozważań jest rozdział ostatni (*Rozdział VI*), w którym omówiono przykłady rozwiązań prawnych adresowanych do nadawania tytułu profesora w wybranych państwach europejskich. Znajdujący się w tym miejscu opis szeregu rozwiązań systemowych ma charakter sprawozdawczy niemniej jest interesujący i może być traktowany jako ciekawe uzupełnienie dla podjętego przez Autora wyzwania naukowego.

4. Wnioski końcowe

Treść rozprawy to przede wszystkim rzeczowa i, miejscami bardzo szczegółowa, analiza prawnego otoczenia postępowań w sprawie nadania tytułu naukowego profesora. W istotnym zakresie uwagi powyższe zostały przy tym rozbudowane i pogłębione z wykorzystaniem dorobku orzecznictwa. Treść rozprawy oraz sposób prowadzonych analiz świadczy o dużym zasobie wiedzy Autora, w tym także znajomości praktyki towarzyszącej postępowaniom w sprawach awansów naukowych. Dążąc konsekwentnie do realizacji zamierzonego celu badawczego Autor poruszył wiele interesujących kwestii już wyżej skomentowanych.

W jednostce redakcyjnej obejmującej Wnioski, zaprezentowano wyniki przeprowadzonych badań. Autor zwrócił w tym miejscu uwagę, że postępowanie w przedmiocie nadania tytułu profesora stanowi jedną sprawę i jedno (dwufazowe) postępowanie administracyjne. Osoba ubiegająca się o tytuł (jeśli brak jest podstaw do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania) ma interes prawny w uzyskaniu tego awansu naukowego i jest stroną w rozumieniu art. 28 KPA. Jednocześnie, jest to postępowanie, w którym można odnotować szereg ograniczeń praw strony, które łączą się, w szczególności, z przypisaniem (w jego ramach) prymatu wiedzy eksperckiej. Tytuł profesora Autor postrzega jako uprawnienie o charakterze osobistym, pozwalające na potwierdzenie kompetencji i jakości prowadzonych badań naukowych. Weryfikacja przesłanek uzasadniających nadanie tytułu profesora ma

charakter *stricte* ekspercki oraz jest stwierdzana w drodze decyzji administracyjnej. Natomiast Prezydent RP, przed którym toczy się druga faza przedmiotowego postępowania nie ma ani prawnych, ani faktycznych kompetencji do kwestionowania przesłanek materialnoprawnych dotyczących wnioskodawcy. W tym stanie rzeczy Autor podkreśla, że osoba ubiegająca się o tytuł profesora, w ślad za wydaniem rozstrzygnięcia przez RDN, zyskuje publiczne prawo podmiotowe a zarazem roszczenie o nadanie tytułu profesorskiego. Akt urzędowy Prezydenta RP o nadaniu tytułu profesora Autor ocenia z kolei (tak w znaczeniu materialnym, jak i w znaczeniu procesowym) jako decyzję administracyjną. Autor opowiada się również za dopuszczalnością wzruszenia aktu urzędowego Prezydenta RP oraz zapewnieniu stosownym postępowaniom standardu ochrony opartego na Konstytucji RP oraz prawie międzynarodowym.

5. Konkluzje

Przechodząc do ogólnej oceny trzeba stwierdzić, że rozprawa doktorska Pana mgr Artura Woźniaka zasługuje na pozytywną ocenę zarówno ze względu na podjęty temat, sposób jego ujęcia, jak i sformułowane wnioski. Jest to opracowanie o dobrej wartości naukowej. Konkludując, rozprawa doktorska Pana Artura Woźniaka spełnia warunki stawiane przez ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. , poz. 1571, t.j. 2024.10.24), stanowiąc oryginalne rozwiązanie problemu naukowego i wykazując jednocześnie ogólną wiedzę teoretyczną Autora oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. W związku z powyższym, uzasadnione będzie dopuszczenie Pana mgr Artura Woźniaka do dalszych stadiów postępowania w sprawie nadania mu stopnia doktora nauk prawnych.

Kraków, 15 maja 2026 r.